

Nu was het Johan weer, die naar het ziekenhuis moest. Toen zij al vijf dagen thuis alle verzorging had gehad, wilde zij zelf graag naar 't Saalmerink, om Richard en Silvia niet te veel tot last te zijn.

Zij was hier zeer tevreden. Samen naar het ziekenhuis, samen met Kerstmorgen naar Isidorushoeve naar de kerk. En dan is er plotseling haar levens-einde, in de nacht van vier op vijf januari. Een mens wikt, maar God beschikt. En dit is ook goed.

Nu heeft zij geen benauwdheid meer, geen zorg om Johan, geen angst of verdriet. "Wie zijn leven kan prijsgeven in deze wereld, zal het behouden voor het eeuwige leven". Het verlies is voor Johan, die zelf graag eerder was gegaan dan Siena, zeker heel groot. Maar hij weet dat hij kan rekenen op de steun en het meeleven van velen, die Siena een warm hart toegedragen hebben. Hij zal ook kracht vinden in geloof en gebed, waardoor hij met Siena verbonden blijft.

Heer onze God, neem Siena voor altijd op in uw liefde. Geef troost en kracht aan Johan en aan allen, die met Siena meeleefden en van haar hielden.

Voor uw meeleven tijdens de ziekte van Siena en in deze dagen na haar overlijden, wil ik u mijn harte-lijke dank zeggen.

Johan Overbeek

*Groot is de leegte die zij achterlaat,
mooi zijn de herinneringen die blijven.*

In dankbare herinnering aan
Gezina Johanna Overbeek-Kamp

echtgenote van

Johannes Hendrikus Overbeek

Zij werd geboren op 31 maart 1917 te Haaksbergen. Op 5 januari 2000 overleed zij plotseling op 't Saalmerink te Haaksbergen.

Op 8 januari was de plechtige Uitvaart in haar parochiekerk van de H. Isidorus te Isidorushoeve. Hierna werd zij begraven op het kerkhof van de parochie.

Als we aan Siena denken, dan staat ons een energieke vrouw voor ogen. Altijd was zij bereid om mee te leven met de mensen die zij ontmoette.

Zij praatte graag. En zij hield van gezelligheid.

Ze vond het leuk om op bezoek te gaan of bezoek te ontvangen thuis. Ze moest mensen om zich heen hebben en altijd voor mensen zorgen. Op 13 juli 1948 trouwden Siena en Johan in de Pancratiuskerk in Haaksbergen. De zorg voor tante Trui namen zij samen op zich. Jammer genoeg werden er geen kinderen geboren. Dit deed Siena veel verdriet. Maar zij ging niet bij de pakken neer zitten.

Zij stortte zich op haar werk op de boerderij.

De tuin langs de Bartelerweg moest er elk weekend perfect uitzien. En trouw bezochten Trui, Johan en Siena elke zondag de kerk, waar zij veel vrienden ontmoetten.

Zo ging het leven verder. Voor Siena bleven de con-

tacten met familie en bureu heel belangrijk.

Ook belangrijk vond zij haar contact met pater Leo Bogaartz in Brazilië. En meer dan veertig keer bracht zij een bezoek aan Kevelaer, want bij Maria vond zij steun. Met een grap en een grol wist Siena heel veel mensen aan zich te binden. Door haar doorzettingsvermogen en haar positieve levensinstelling maakte zij het huiselijk leven met Trui en Johan des te aangenamer. Altijd bleef Siena bezig met haar oude-dag. "Wie zal er dan voor ons zorgen"? Zij stimuleerde het werk, dat hun buurjongen deed.

Ze haalde Richard aan, en ook met Silvia was zij erg ingenomen. Gelukkig was deze genegenheid wederkerig. "Eigen kinderen kunnen niet beter voor hun ouders zorgen, als Richard en Silvia voor ons doen", zei Siena dan. Een hoogtepunt voor haar was haar 80^e verjaardag. De belangstelling op die dag deed heel goed. En wat heeft ze genoten op het gouden huwelijksfeest, toen Siena en Johan samen in de koets naar de kerk werden gereden.

Ondanks de pijnlijke voeten van Johan en ondanks de zuurstof voor Siena werd ook dit feest een mijlpaal in hun leven. Daarna is het vaak veel moeilijker gegaan. Ziekenhuis in, ziekenhuis uit.

Nu Siena en dan weer Johan. Hierbij was het voor Siena wel eens moeilijk om de moed erin te houden. Haar geest wilde nog zo graag verder.

Toch vroeg zij al heel vroeg vorig jaar om het Sacrament van de Zieken. Ze wees haar laatste jurk aan. Ze was voorbereid op alles, wat kon gebeuren.